

אנשי תחבולות

ב תחבולות עשה מלחמה — כך מיעץ בעל ספר מישל. ממשלת ישראל נוהגת על פי כלל זה. לפחות במלחמה שהיא מנהלת נגד אורחיה — האזרחים הערבים.

פ רשת התקפה על הבדואים בנגב מצטיינת בכל הסממנים של מלחמת תחבולה. תחילה הובטח לבדואים, בבית-המישפט העליון, כי הבולדוזרים לא יופעלו נגדם אלא על פי צו של בית-המשפט. לאחר מכן התכנסה במישר-המישפטם התייעצות סודית של פקידים אלמוניים מטעם מישר-הממשלה השונים, ושם נמסרה הצעה כיצד לרמות את בית-המישפט ואת הבדואים גם יחד. הוטל על רשות אחרת, שלא היתה מעורבת בהליך המישפטי, לקבל על עצמה את האחריות, ולהסייג על חוק שלא הוזכר בבית-המישפט. גובשה תוכנית הפעולה מפורטת, בעלת תכונות אופייניות למיבצע מחתרתי: סודיות, אפתעה, הטיית עיניה.

המישטרה פיברקה האשמת-שווא זדונית, כאילו נמצאו במקום כרוזים של אירגון פתח — האשמה שכל-כולה היתה שקר נתעב — וציוותה על הגברים של השבט להתייצב בתחנת-המישטרה המרוחקת בדיוק בשעה שבה נערכה הפעולה, כך הובטח מראש כי גיבורי המיבצע ייתקלו רק בנשים, בילדים ובזקנים. בשעה היעודה בוצע הכל במהירות-הבזק, כוח מישטרתי גדול וחמוש הוכא לשטח. הבולדוזרים הופעלו כמו טנק במערבה. כאשר גילו הנשים והילדים התנגדות די בעליה-המוזמה, הסתערו עליהם הי שוטרים והיכו אותם באזותיהם.

הגברים שהובאו לתחנת-המישטרה הוכו אף הם מכות נמרצות, בהתאם למסורת החדשה של מישר-המשטרה הקובעת שיש לה כל מי שמתנגד לתוכניתה בלי אזהרות.

ב שלב זה התערב בית-המישפט העליון. הוא השמיע את ההערה המפורסמת נגד ממשלת ישראל, אשר הפרה את הבטחתה לבית-המישפט בזכותה אותו. בכך לא נסתיימה מלחמת-החיי בולדה. היא נמשכה במלוא התנופה. חורשי-המוזמה הפעילו את מלוא כוחם הפוליטי, כדי למנוע מן הכנסת את מילוי תפקידה. בצנינות שאין לה שיעור, קבעו שר-המישפט והיועץ-המישפטי-לממשלה שאסור לכנסת לדון בנויפה חסרת-התקי דים של בית-המישפט — מפני שהעניין נדון בבית-המישפט! הפאראדוקס המושלם. ננקטו אמצעים נמרצים כדי למשמש את העקבות בשטח.

שר-המישפטם, שתפקידו העיקרי בממשלה זו הוא לטהר כל שרץ ולתרוץ כל תועבה, הכל קול שמנוני הנוסף צדקנות מתחסדת, הסביר מדוע יש למנוע בכל מחיר חקירה בלתי-לתייבה של ועדת-חקירה ממי לכתית, או מינוי ועדת-חקירה פרלמנטרית. היועץ-המישפטי-לממשלה, הנושא באחריות המנהלית (לפתוח) להונאת בית-המישפט, קיבל על עצמו לחקור את עצמו. נעשה הכי כדי לפחוק את העניין עד שהתרגשות תישכך — כפי שאפשר יהיה או להמשיך, בשקט בכיבוע המוזמה המקורית.

א ת מה זה מזכיר? זה מזכיר את שיטות-הפעולה של מישטרים אנטי-שמיים מפווי מוב, שפעלו נגד יהודים, לפי אר-תן השיטות. מכאן מלמדינו השכלנו. הוודעקות של בית-המישפט העליון עשויה לעורר את הרשום כי שיטות אלה

הופעלו בפעם הראשונה בתולדות המדינה. אין רושם מוטעה יותר מזה. הדבר היחיד שניתן לאמר בזכות התנהגותה של ממשלת ישראל, כי היא בפרשה זו הוא, כי היא ירשה את כל השיטות האלה מי קודמותיה. גם בשטח זה, אין היא אלא ממשיכה-המשך.

ההתרגשות הקולנית של מנהיגי המערך מהפרשה היא דוגמה נאה של התחסדות. מאז קום מדינת-ישראל, ניהלו ממשלותיה מלחמה-היזערה נגד אזרחים הערבים, וכיבולם הדרוזים והבדואים, כאותן השיטות עצמן.

ד י להזכיר את פרשת איקרית ובירעם, שראשיתה במירמה, המשכה בבירעם.

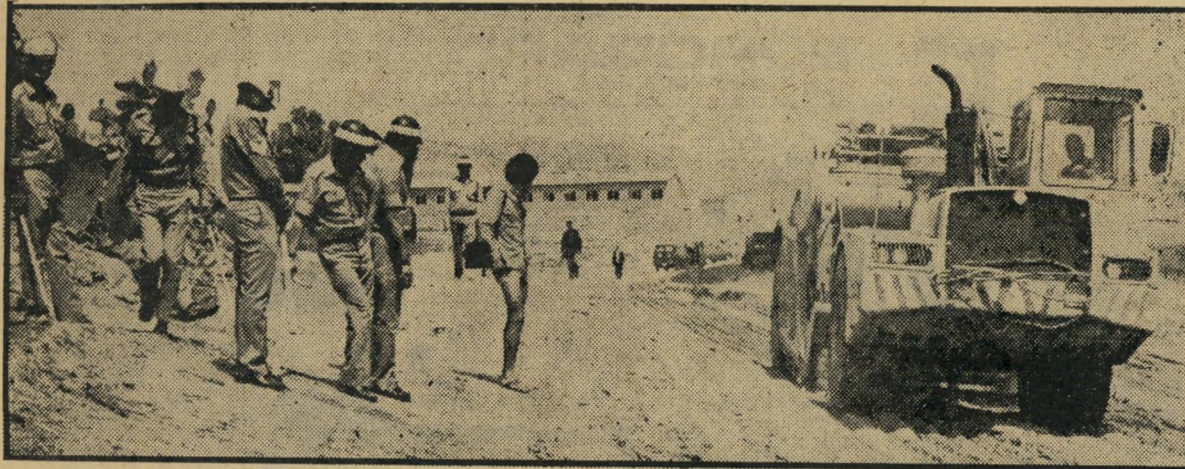
במדינה מאז ימיה הראשונים. תחת כנפיה של ממשלת-ישראל החוקית והגלויה קמה אז ממשלה חשאית, ששלטה בחיי הערבים כי ישראל. איש לא ידע מי הם הכי ריה של ממשלת-מחתרת זו, ומי חולש עליה — אך היא שגטה על גורלו של כל ערבי במדינה.

להלכה, היה השליטון על הערבים מסור בידי המישל-הצבאי, שחל על האזרחים הערביים עד אמצע שנות ה-60. אך המימי של הצבאי מילא רק את פקודותיו של השליטון הסמוי. רבים סברו כי השליט האמיתי הוא הפקיד הקרוי יועץ-ראש-הממשלה לעניינים-ערביים, אך גם הוא לא היה אלא שלט.

השליטון האלמוני היה כלי-יכול. מוחמד רצה לקנות טרקטור? סעיף רצה לשלוח

טל, ובמקומו בא "פיתוח" הגליל. השיטות משתנות תדיר. המימי של הצבאי בוטל, הסוירת הירוקה נודדה. פעם היו "איוווי ביטחון", עכשיו יש שמורת-טבע. רק הבולדוזרים אינו משתנה. וגם לא אלתו של השומר.

בדרך כלל יכלו בעלי-התחבולות לסמוך על יחסו הסלחני של בית-המישפט, שהיה תמיד מוכן להאמין ל"צורכי הביטחון" ולהתחשב ב"צורכי הציבור". תמיד נמצא שר-מישפטם ו/או יועץ-מישפטי שהיה מוכן למצוא תירוצים צדקניים למעשים נפשיים, אם כי איש מהם לא הגיע לווייר טואויות של התחסדות כמו שמואל תמיר. ותמיד נמצא, בשעת הצורך, קצין שהיה מוכן לבצע "מעשה הריג" שעליו התנוסס, כדברי השופט בנימין הלוי בשעתו. "הדגל

המיבצע שהוכן במחתרת: שוטרים חמושים ומכוונת-סלילה בכפר הבדואים בנגב

השחור של אי-החוקיות". פרשת-הבדואים אינה אלא חיי ליה אחרונה — לפי עשה — בשרי שרת ארוכה-ארומה.

י ית-התחבולות היא בווייה, משי חיתה מיותרת. שיטה בזויה, מפני שהיא סני תרת את מושג-היסוד של הצדק, הדמוקרטיה והשוויון לפני החוק. שיטה משחיתה, מפני שהיא נושאת בי חובה את זרע הריקבון של כל מערכות חיינו. אשלייה גמורה היא לחשוב שניתן לקיים מימשל סמוי, בעל אופי סטאלאי טרי מובהק, כלפי חלק אחד של האזרחים, ולקיים דמוקרטיה מושלמת וטהורה כלפי האזרחים האחרים. השוטרים שהיכו את כל העצירים, בלי הבדל של לאום, דת, עדה, מין וגזע, הפקידים, שרימו בעבר את בית-המישפט והכנסת לטובת האומה, עושים זאת כיום לטובת עצמם. שיטה מיותרת, מפני שניתן במדינת-חוק להגשים יעדים ציבוריים לגיטימיים, כגון פיתוח איזורים ובניית שדות-תעופה, בדרך כים של חוק וצדק — בתנאי שהדבר נעשה בלי הפלייה, בלי גיוענות, בלי תחבולות, בלי מירמה וכחש. אם רוצים להגיע לכך, יש להסיק את מלוא המסקנות מפרשת הבדואים.

את בתו לסמינר למורות? עבד-אל-רחמן היה זקוק להלוואה בבנק? דיאב רצה להיבחר לכנסת? השליטון הסמוי אישר — בתנאי שאנשים אלה שיתפריעו, להריגו ראש, מילאו פקודות, סתמו פה, ולהיפך — אם השמיעו הם או מישהו מבני-מישפחותיהם מילה של ביקורת, או הצטרפו לקבוצה אופוזיציונית, ידע השליטון הסמוי להטיק מסקנות. בנו של מר חמד נעצר באופן מינהלי במשך חצי שנה, בלי שניתן הסבר לכך. אדמותיו של סעיף הופקעו לצורכי-ציבור. עבד-אל-רחמן התיר עורר בבוקר ומצא שהוא גר בשטח-אי מונים צבאי, שעליו לפנותו מייד. לדיאב ניתנה עצה טובה להגר מן המדינה. מאז בוטל המישל הצבאי בתחומי המדינה, היועץ-לעניינים-ערבים התפטר. השליטון הסמוי איבד כמה מושיי ניו. איבד הוא קיום. הוא משתמש כיום פחות בשיטות ברוטאליות, ופומך יותר על כוח התחבולה. אחד מגילויי ההתפרסמו — בטעות — היה "מיסמך קניג", הצעת-תוכנית של תחבולות וזימות הנראית כאילו הומי צאה עליידי בעל כתב-פולטר אנטי-שמי. שילטון סמוי זה הוא שפעל נגד הבדואים כנגב.

א פשר לחבר ספר על מיגוון התחבולות שהופעלו במרוצת-השנים במערב רכה בלתי-פוסקת זו. אחת התחבולות השגורות ביותר היא זו שהופעלה, בשעתו, להקמת העיר כרמיאל. שטח גדול הופקע, "לצרכים צבאיים", בכוא העת נשכחו הצרכים הצבאיים, והוקמה עיר אזרחית על האדמה המופקעת. עיר הסגורה, על פי החלטת יומייה, בפני ערבים. פעם דובר על "יהוד הגליל", היה לכך צליל גזעני במקצת. שערור אוסוסיאציות אנטי-שמיות מסוימות. "יהוד הגליל בר-

יוון בית-המישפט, וסופה (עד כה) בהפרה צינית של הבטחות מפורשות. תושבי איקרית ובירעם גורשו, אחרי שוך הקרבות בגליל העליון במלחמת תש"ח, מכפריהם. בעזרת תחבולה. עד היום אין איש יודע מי נתן את ההוראה, מי הם האלמונים שי חרשו את המוזמה ושכיבועו אותה. גדולי המדינה דאגו, ובראשם דויד בן גוריון, הכחישו את שייכותם לעניין. אך אותם גדולי-המדינה, ובן-גוריון בראשם, דאגו שהמוזמה תצליח ושהעוול יימשך. בית-המישפט הוציא צו לטובת העקורים. אולם השלוחות האפלות של השליטון שטיפפו בעניין, מציאו תחבולה כדי לעקוף את פקודת בית-המישפט וזכויות אותו.

במשך 31 השנים, שבהן נמשכת פרשה מבישה ומבאשה זו, התחלפו פעמים רבות התירוצים שהובאו להצדקתה, והחלפו רבות צוים הצבאיים והאזרחיים שנועדו לתת לה בסיס חוקי, השתנו הנסיבות הפוליטיות והביטחוניות. העדה המארונית בי לבנון הפכה בעלת-ברית של ישראל, אך המארונים של בירעם לא הוחזרו. מול הי כפרים הנטושים קם, מעבר לגבול, איר זורח-סוה נוצרי בתנהגת נוצריים שמרתי ישראל — אך מן הנוצרים של איקרית נמנע לחזור לבתיהם. מטעמי ביטחון יתכן כי שיאה-השיאים של הציניות הושג כאשר נמצאה לאחרונה נה תחבולה חדשה: איזור הכפר בירעם הוכרז כגן לאומי. גם כפי יון של איקרית-ישראל יפה גוים כדי להמשיך בתועבה זו, המזהמת את חיינו הלאומיים.

פ רשת איקרית ובירעם זכתה במירוצת השנים בפירוטת רבה. אך אין היא אלא חלק ממערכת כוללת, הופעלת